

Sygn. akt VU 6227/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2015 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR del. Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant Iwona Jasińska

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku R. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o przeliczenie emerytury

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 12 września 2014 roku Nr (...)

postanawia:

odrzucić odwołanie.

Sygn. akt VU 6227/14

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 12 września 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w sprawie (...) odmówił R. F. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury, wskazując, że decyzją z dnia 13 lipca 2006 roku dokonał przeliczenia podstawy wymiaru emerytury, zgodnie z § 21 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11.10.2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Złożone przez wnioskodawcę karty wynagrodzeń nie spełniają wymogów ww. rozporządzenia, a wynagrodzenie za okres 1978-1990 zostało udokumentowane zaświadczeniem o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 wystawionym przez Ministerstwo Gospodarki w W. i uwzględnione było w wyliczeniu podstawy wymiaru świadczenia.

W odwołaniu od powyższej decyzji, złożonym w dniu 29 września 2014 roku R. F. wskazał, że wnosi o ustalenie podstawy wymiaru emerytury w oparciu o załączone angaże przy uwzględnieniu wszystkich wskazanych w angażach składników płacy za okres od 1983 do 1986 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Organ rentowy podniósł, iż kwestia wyliczenia podstawy z lat 1983-1986 była przedmiotem postępowania sądowego. Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2000 roku w sprawie IIIU 3717/99 oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 23 września 1999 roku o przeliczeniu emerytury górniczej. W toku postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach został dopuszczony dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości, który na

podstawie kart wynagrodzeń i angaży, tych które ponownie obecnie złożył do akt wnioskodawca, ustalił wynagrodzenie ze spornego okresu. Wyliczony wskaźnik był niższy niż wskaźnik emerytury górniczej. Wyrokiem z dnia 26 lipca 2001 roku Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie IIIAUa 1165/00 oddalił apelację wnioskodawcy. Wobec powyższego roszczenie wnioskodawcy o przeliczenie podstawy z lat 1983-1986 było już prawomocnie osądzone i w tym zakresie powinno być odrzucone.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. F. urodzony w dniu (...), od dnia (...)1993 roku uprawniony jest do emerytur górniczej o numerze (...). Podstawa wymiaru wysokości świadczenia wynosi 151,27% przy uwzględnieniu wynagrodzenia z okresu 4 lat z 12 ostatnich lat, tj. z lat 1981-1984.

(okoliczność bezsporna; dowód; decyzja k. 17 akt emerytalnych plik I)

Wnioskodawca od 7 lipca 2014 roku jest uprawniony do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego o numerze (...). Emerytura została wyliczona na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej. Do ustalenia części emerytury na podstawie art. 53 ustawy organ rentowy przyjął wynagrodzenie jak do emerytury górniczej (...), tj. z lat 1981-1984. Wskaźnik wyniósł 151,27%.

(okoliczność bezsporna; dowód; decyzja k. 18-19 akt emerytalnych plik II)

Podstawa wymiaru emerytury (...) została wyliczona w oparciu o wysokość wynagrodzeń wnioskodawcy stwierdzonych w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniach wystawionego przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu w W. z dnia 24 listopada 1992 roku i przez Ministerstwo Gospodarki z dnia 31 sierpnia 1999 roku (zaświadczenia Rp-7).

Wskaźnik z okresu 1981 -1984 wyniósł 151,27%.

(dowód: zaświadczenia k. 13, k. 14, k. 74-75 akt emerytalnych plik I)

W dniu 19 kwietnia 1999 roku wnioskodawca złożył wniosek o przeliczenie podstawy emerytury na podstawie wymiaru wynagrodzeń z lat 1 styczeń 1983-31 grudzień 1986 roku podnosząc, iż wskaźnik z powyższych lat jest dla niego korzystniejszy niż przyjęty dotychczas i wynosi 159,68%. Wnioskodawca złożył zaświadczenie o wynagrodzeniu i zatrudnieniu Rp-7 z dnia 7 kwietnia 1999 roku wystawione przez Ministerstwo Gospodarki.

(dowód: wniosek k. 69; zaświadczenie k. 69)

Decyzją z dnia 23 września 1999 roku przeliczono świadczenie wnioskodawcy od dnia 1 października 1999 roku wskazując, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury z okresu 1980-1989 wynosi 146,65%, zaś z okresu 1983-1986 wynosi 149,73%. Zatem wskaźnik emerytury górniczej z lat 1981-1984 wynoszący 151,27% jest korzystniejszy i wnioskodawcy będzie wypłacana emerytura górnicza jako korzystniejsza.

(dowód: decyzja k.80 akt emerytalnych plik I)

Wnioskodawca zaskarżył odwołaniem powyższą decyzję domagając się wyliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem wysokości wynagrodzeń z okresu 1983-1986 i wskaźnika 159,68% wskazanego przez Ministerstwo Gospodarki w zaświadczeniu Rp-7 z dnia 7 kwietnia 1999 roku.

(dowód: odwołanie k. 81 akt emerytalnych plik I; k. 2 akt XIIIU 3717/99; zeznania wnioskodawcy k. 18v akt XIIIU 3717/99)

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2000 roku wydanym w sprawie XIIIU 3717/99 Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił odwołanie wnioskodawcy. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, iż z uwagi na rozbieżności wysokości wynagrodzeń wnioskodawcy w wystawionych przez Ministerstwo Gospodarki zaświadczeniach Rp-7 Ministerstwo

wskazało ostateczną wysokość wynagrodzeń wnioskodawcy z okresu 1983-1986 w zaświadczeniu Rp-7 z dnia 31 sierpnia 1999 roku. W oparciu o powyższe sprostowane zaświadczenie organ rentowy ustalił, iż wskaźnik w spornym okresie 1983-1986 wynosi 149,73%, zaś z okresów 1981-1984 – 151,27% i w oparciu o korzystniejszy wskaźnik wyliczono na nowo emeryturę górniczą ubezpieczonego.

(dowód: wyrok z uzasadnieniem k. 20,k.23-23v akt XIIU 3717/99)

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach wydany w sprawie XIIU 3717/99 został zaskarżony przez wnioskodawcę apelacją, w której skarżący wnosił o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem wynagrodzenia z lat 1983-1986 i wskaźnika 159,68%. Wnioskodawca wnosił jednocześnie, aby Sąd Apelacyjny nie opierał się wyłącznie na sprostowanym zaświadczeniu Ministerstwa Gospodarki z dnia 31 sierpnia 1999 roku, lecz całej dokumentacji wnioskodawcy znajdującej się w Ministerstwie Gospodarki.

(dowód: apelacja k. 25 akt XIIU 3717/99)

Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie III AUa 1165/00 dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości na okoliczność ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy według zarobków z lat 1983-1986, którą to opinię biegły winien sporządzić po zapoznaniu się z dokumentacją płacową ubezpieczonego będącą w posiadaniu Ministerstwa Gospodarki w W..

Powołany w sprawie biegły sporządził opinię, w której poddał analizie dokumentację płacową wnioskodawcy znajdującą się w Ministerstwie Gospodarki w W., w tym angaże wnioskodawcy, karty pracy, karty wynagrodzeń z okresu 1983-1986 oraz akta osobowe wnioskodawcy. W oparciu o dokumenty źródłowe biegły wyliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru równy 143,98%. Przyjęty zatem przez organ rentowy wskaźnik do wyliczenia emerytury wnioskodawcy na poziomie 151,27% jest wyższy niż wyliczony na podstawie wynagrodzeń wnioskodawcy z okresu 1983-1986. Biegły podał, iż nie uwzględnił w wyliczeniu wskaźnika wyłącznie kwoty 18.540 złotych rek (rekompensaty) oraz kwoty 38.247 zł (KG - karta górnika) z uwagi na brak dokumentacji źródłowej. Uwzględnił natomiast wyrównanie wynagrodzenia w kwocie 20.938 złotych, gdyż korekta ta znajduje potwierdzenie w angażach wnioskodawcy. Biegły uwzględnił te składniki wynagrodzenia wskazane w angażach i kartach wynagrodzeń, które faktycznie zostały wypłacone wnioskodawcy i co znalazło potwierdzenie w dokumentach źródłowych.

Wnioskodawca składał zastrzeżenia do opinii, które nie zostały uwzględnione przez Sąd Apelacyjny

(dowód: opinia biegłego k. 63-75 akt XIIU 3717/99)

Wyrokiem z dnia 26 lipca 2001 roku Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie IIIAUa 1165/00 oddalił apelację wnioskodawcy.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny podniósł, że wydając zaskarżoną organ rentowy działał zgodnie z zasadą korzyści dla ubezpieczonego, a podstawa wymiaru emerytury została ustalona wg wariantu najkorzystniejszego.

(dowód: wyrok Sądu Apelacyjnego z uzasadnieniem k. 93, k. 97-100v)

W dniu 28 sierpnia 2014 roku wnioskodawca złożył wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie kart wynagrodzeń z okresu 1983-1986, angażów i akt osobowych.

(dowód: wniosek k. 20-45 akt ZUS)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy podlegało odrzuceniu z uwagi na powagę rzeczy osądzonej.

Stosownie do treści art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd odrzuci pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi osobami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona czyli zachodzi powaga rzeczy osądzonej. W razie

stwierdzenia istnienia wskazanej przeszkody procesowej do rozpoznania sprawy Sąd obligatoryjnie odrzuca później wniesiony pozew w każdym stadium postępowania.

Powyższy przepis, zarówno z punktu widzenia przesłanki *lis pendens*, jak *res iudicata*, powinien być wykładany i stosowany w powiązaniu z art. 366 k.p.c. Reguluje on zakres powagi rzeczy osądzonej stanowiąc, iż wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowi przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Ponadto odnośnie zawisłości sporu kwestie reguluje przepis art. 192 pkt 1 k.p.c. Zawieszenie sprawy (stan sprawy w toku) polega na tym, że po doręczeniu pozwu pozwanemu nie można wszcząć nowego postępowania między tymi samymi stronami o to samo roszczenie.

Z powyższego wynika, iż tożsamość roszczenia w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. zachodzi tylko wówczas, gdy identyczne są nie tylko przedmiot, ale i podstawa sporu oraz tożsame strony. (por. postanowienie SN z dnia 9.06.1971r., IICZ 59/71, OSNCP 1971/12/226). Nie budzi przy tym wątpliwości, iż identyczność stron procesowych zachodzi wówczas, gdy w obu sprawach uczestniczą te same strony, chociażby w odwróconych rolach procesowych (J. Mokry, Głosa do uchwały SN z dnia 5.12.1991 r. III CZP 120/91, OSP 1993,z.poz.3, T. Żywnowski, Komentarz do art. 199 kodeksu postępowania cywilnego, LEX). Tożsamość roszczenia w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 zachodzi natomiast tylko wówczas, gdy identyczne są nie tylko przedmiot, ale i podstawa sporu (postanowienie SN z dnia 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, OSNCP 1971, nr 12, poz. 226). W uzasadnieniu wyroku z dnia 14 grudnia 1963 r., II PR 274/62, z glosą W. B., PiP 1965, z. 8-9, s. 395 i n., Sąd Najwyższy stwierdził, że o tym, czy w nowym procesie chodzi o tę samą, czy też o inną podstawę faktyczną sporu, decyduje stan faktyczny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim procesie, a nie to, czy powód zgłosił istniejące i istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty. Pojęcie "podstawa sporu" nie może być identyfikowane z podstawą faktyczną rozstrzygnięcia, która jest wynikiem dokonanych - w toku postępowania - ustaleń faktycznych obejmujących fakty czy ich zespoły subsumowane pod odpowiednią normę prawną. O sposobie przedstawienia ustalonych faktów i wyjaśnienie podstawy prawnej stanowi art. 328 § 2 k.p.c. Z powołanego przepisu wynika, iż to Sąd w swym rozstrzygnięciu musi uwzględnić stanowisko stron procesu oraz stwierdzić, na czym spór polega. Termin więc "podstawa sporu" nie może być identyfikowany z terminem "podstawa powództwa", gdyż ten nie obejmuje stanowiska strony pozwanej, ani też z terminem "podstawa faktyczna i prawna orzeczenia sądowego", ponieważ podstawy te wyrażają jedynie motywy takiego, a nie innego rozstrzygnięcia. Motywy te powinny m.in. wskazywać, jaka jest podstawa sporu bowiem ona limituje rozstrzygnięcie sądu. Podstawa faktyczna i prawna orzeczenia stanowi zatem szersze pojęcie od podstawy sporu. W. S. (Głosa do uchwały SN z dnia 30 maja 1966 r., III PZP 15/66, OSPiKA 1967, z. 5, poz. 112) podstawę sporu określił jako zespół okoliczności faktycznych, które charakteryzują stosunek prawny pomiędzy stronami i z których powód wywodzi swe roszczenie w stosunku do pozwanego. Chodzi wyłącznie o te fakty, które według hipotezy danej normy prawnej uzasadniają zastosowanie jej dyspozycji. Dla tożsamości roszczenia trzeba tożsamości podstawy faktycznej i prawnej, czyli normy prawnej roszczenie to kształtującej. W przeciwnym razie istnieje wielość roszczeń zależna od wielości tych norm. (por. W. Berutowicz, Głosa do postanowienia SN z dnia 22 kwietnia 1967 r., I CR 570/66, OSPiKA 1968, z. 7-8, poz. 158), jednocześnie wskazywanie wielości podstaw prawnych przez stronę nie stanowi uznania wielości roszczeń.

W innych wypowiedziach w literaturze przedmiotu (głosa J. Mokrego do uchwały SN z dnia 5 grudnia 1991 r., III CZP 110/91, OSP 1993, z. 1, poz. 3) identyczności roszczenia nie ogranicza się do sytuacji, w której okoliczności faktyczne uzasadniające te żądania i tworzące podstawy sporu są tożsame. Przyjmuje się, że przez sformułowanie "o to samo roszczenie" należy rozumieć szerzej, a mianowicie jako stan obejmujący nie tylko roszczenia (materialne), ale każde to samo żądanie, bez względu na jego przedmiot, a odnosić się to ma właśnie do "nierozszeniowych" żądań o ustalenie oraz wielu powództw o ukształtowanie. Wyjątkowo identyczność przedmiotową upatruje się również w sytuacji, gdy obydwie żądania pozwów wprawdzie nie są identyczne, są jednak oparte na tej samej podstawie i zmierzają do tego samego celu, z tym iż główny skutek prawny wywołany nowym pozewem "jest logicznym przeciwieństwem skutku prawnego ustalonego w poprzednim wyroku".

Dla tożsamości orzeczeń potrzeba zatem tożsamości podstawy faktycznej i prawnej, czyli normy prawnej roszczenia (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 1967 r., I CR 570/66, OSPiKA 1968, z. 7-8, poz. 158). Wynika to z dążenia do eliminacji kolejnych, następnyc

to identyczności wszystkich elementów określających zawisłość sporu. Dostrzeżona różnica pewnych elementów nie wyklucza istnienia zawisłości sporu w sytuacji, gdy poszukiwana ochrona prawna odnosi się do tego samego stosunku prawnego w tym samym jego zakresie podmiotowym i przedmiotowym. Według Z. R. [(w:) System prawa procesowego cywilnego, t. 2, Postępowanie rozpoznawcze przed sądem pierwszej instancji, red. Z. R., Ossolineum 1987, s. 62], różnice mogą występować przy określeniu samego przedmiotu procesu. Jeżeli jednak przy różnym określeniu żądań pozwu występować będzie tożsamość celów obu postępowań, można uznać, że nie przeszkadza to przyjęciu, iż zawisłość pierwszego procesu uniemożliwia rozpatrzenie drugiego. Nastąpi to wówczas, gdy zakres żądania określony w jednym procesie będzie taki sam w całości lub w części z żądaniem występującym w drugim procesie.

Również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 listopada 2013 roku, w sprawie III CSK 43/13, LEX stwierdził, iż tożsamość roszczeń zachodzi, kiedy ***sąd ma w obu sprawach orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej***. O tym zaś, czy chodzi o tę samą lub inną podstawę faktyczną, a więc o ten sam lub odmienny stan faktyczny sprawy, nie rozstrzygają konkretne twierdzenia strony powodowej lub brak takich twierdzeń, lecz istnienie lub nieistnienie przed zamknięciem rozprawy okoliczności faktycznych, tj. zdarzeń lub stanów składających się na stan faktyczny, z którym norma prawna rozstrzygająca o słuszności żądania wiąże dochodzone skutki prawne.

Prawomocny wyrok sądu ma zatem powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Innymi słowy, o wystąpieniu stanu powagi rzeczy osądzonej rozstrzyga tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz tożsamość stron (tak postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 26 stycznia 2012r. I UK 301/11). Z powagą rzeczy osądzonej mamy zatem do czynienia wówczas, gdy zapadło już prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, które toczyło się między tymi samymi stronami. Granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej określa przedmiot rozstrzygnięcia i podstawa faktyczna tego rozstrzygnięcia.

Wprawdzie generalnie przyjmuje się, że w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wyrok nie ma powagi rzeczy osądzonej, jeżeli dotyczy odmowy przyznania świadczenia z ubezpieczenia społecznego, a po jego uprawomocnieniu się organ rentowy wydał nową decyzję, opartą na nowych dowodach mających wpływ na ujawnienie rzeczywistego stanu faktycznego i jego prawidłową ocenę, gdyż wydanie nowej decyzji uprawnia ubezpieczonego do złożenia od niej odwołania i zobowiązuje sąd do sprawdzenia jej prawidłowości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1984 r., III URN 131/83, OSNCP 1984 nr 10, poz. 177; uchwałę z dnia 3 października 1996 r., II UZP 18/96, OSNAPIUS 1997 nr 7, poz. 117, a poprzednio uchwałę z dnia 20 września 1978 r., II UZP 7/78, OSNCP 1979 nr 3, poz. 48 oraz wyrok z dnia 8 października 1986 r., II URN 182/86, OSNCP 1987 nr 12, poz. 212). Wydanie przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania - co do zasady - uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 KPC (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 lutego 2007 r., I UK 266/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 79 oraz z dnia 21 maja 2008 r., I UK 370/07). Dotyczy to również tak zwanej decyzji wykonawczej, czyli decyzji co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2010 r., II BU 4/10) oraz decyzji organu rentowego odmawiającej ponownego ustalenia prawa do świadczenia na podstawie wniosku złożonego po uprawomocnieniu się wyroku oddalającego poprzednie odwołanie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r., III UK 100/08, OSNP 2011 nr 1-2, poz. 24; OSP 2011 nr 5, poz. 53, z głosem R. Babińskiej-Góreckiej).

Powyższe nie sprzeczny jednakże zasadzie, iż wszczynające postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych odwołanie od decyzji organu rentowego pełni rolę pozwu, stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona, sąd musi odwołanie odrzucić na podstawie

art. 199 § 1 pkt 2 KPC (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 roku w sprawie II UKN 105/98, OSNP 1999/16/529). Przedmiotem sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych jest bowiem wprawdzie kontrola decyzji organu rentowego, ale w istocie nie tyle chodzi o tę decyzję, co o ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia organu rentowego w zakresie ustalenia prawa do świadczenia z ubezpieczeń społecznych. Powaga rzeczy osądzonej dotyczy więc tych orzeczeń sądów ubezpieczeń społecznych, których podstawa faktyczna nie może ulec zmianie lub gdy odwołanie od decyzji organu rentowego zostało oddalone po stwierdzeniu niespełnienia prawnych warunków do świadczenia wymaganych przed wydaniem decyzji będącej przedmiotem postępowania sądowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2005 r., II UK 61/05, OSNP 2006 nr 23-24, poz. 371 oraz wyrok z dnia 14 maja 2009 r., II UK 211/08, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2006 r., III AUA 3303/04 i postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2006 r., III AUA 842/06, OSA 2007 nr 10, poz. 17).

Odnosząc rozważania do niniejszej sprawy należy podnieść, iż nie budzi wątpliwości, że zaskarżoną decyzją, od której ubezpieczony wniósł odwołanie w rozpoznawanej sprawie, odmówiono mu prawa do przeliczenia emerytury z uwzględnieniem wysokości wynagrodzeń za okres 1983-1986. Wskaźnik wyliczony na podstawie tych wynagrodzeń jest bowiem mniej korzystny od wskaźnika przyjętego z lat 1981-1984 do wyliczenia wysokości emerytury górniczej. Powyższe okoliczności były już przedmiotem sporu między stronami i zostały objęte kontrolą sądu ubezpieczeń społecznych w sprawie XIIU 3717/99 zakończonej prawomocnym wyrokiem. W prawomocnie zakończonej sprawie zatem przedmiotem postępowania było żądanie wnioskodawcy przeliczenia wysokości emerytury z uwzględnieniem wysokości wynagrodzeń z okresu 1983-1986 na podstawie załączonych przez wnioskodawcę kart wynagrodzenia z tego okresu i składników uzyskiwanego wynagrodzenia wskazanego w tych kartach oraz wskaźnika 159,68% wskazanego przez Ministerstwo Gospodarki w zaświadczeniu Rp-7 z dnia 7 kwietnia 1999 roku. W toku postępowania Sąd Okręgowy w Katowicach poddał zatem ocenie ww. dokumenty. Natomiast z uwagi na zmianę zaświadczenia Rp-7 przez Ministerstwo Gospodarki i wydanie zaświadczenia Rp-7 w dniu 31 sierpnia 1999 roku o odmiennej treści Sąd Apelacyjny w Katowicach rozpoznając apelację wnioskodawcy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości, który wyliczył wskaźnik wysokości emerytury w oparciu o dokumenty źródłowe, tj. o wszystkie dokumenty płacowe wnioskodawcy znajdujące się w Ministerstwie Gospodarki w W., poddając tym samym weryfikacji zarówno dokumentów w postaci kart wynagrodzeń z lat 1983-1986 jak i obu zaświadczeń Rp-7 wydanych przez Ministerstwo Gospodarki.

W danej sprawie wnioskodawca ponownie zgłosił roszczenie o dokonanie wyliczenia wskaźnika podstawy emerytury na podstawie wynagrodzeń z lat 1983-1986 na podstawie kart wynagrodzeń z tego okresu i uwzględnienie tych składników, które znajdują się w tych kartach. Analiza zgłoszonego roszczenia i okoliczności faktycznych jednoznacznie wskazuje iż podstawa sporu w obu sprawach jest taka sama. Występuje zatem tożsamość celów obu postępowań, tożsamy zakres żądania określony w obu procesach i w obu postępowaniach sąd ma orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania. Powyższe nie zmienia okoliczność zgłoszenia przez wnioskodawcę świadka na okoliczność sposobu zapisów wynagrodzeń na kartach wynagrodzeń wnioskodawcy, skoro okoliczności dokonywanych wypłat wynagrodzeń wnioskodawcy była weryfikowana przez biegłego na podstawie dokumentów źródłowych w sprawie prawomocnie osądzonej.

W sprawie występuje zatem stan powagi rzeczy osądzonej, gdyż w obu sprawach wystąpiła tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz tożsamość stron (tak postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z 26 stycznia 2012r. I UK 301/11). Zapadło zatem w sprawie prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, które toczyło się między tymi samymi stronami.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odrzucił odwołanie wnioskodawcy jako niedopuszczalne.